

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 207/2023-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Františkom Vavráčom, advokátom, Horná 51, Banská Bystrica, proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 16 C 198/2011 z 27. januára 2023 takto

rozhodol:

1. Uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 16 C 198/2011 z 27. januára 2023 **boli porušené** základné právo sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 16 C 198/2011 z 27. januára 2023 **zrušuje a vec vracia** Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Zvolen **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **530,86 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 5. apríla 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia

(ďalej len „napadnuté uznesenie“). Napadnuté uznesenie žiada zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou stranou v označenom konaní o vrátenie daru. Okresný súd vo veci samej rozhodol uznesením č. k. 16 C 198/2011-295 z 25. júla 2022 tak, že konanie zastavil a samostatným výrokom priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov konania. Proti výroku o trovách konania podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne. Následne okresný súd prostredníctvom vyššej súdnej úradníčky rozhodol o výške náhrady trov konania uznesením č. k. 16 C 198/2011-331 z 29. decembra 2022 tak, že výšku náhrady trov konania určil v sume 0 eur. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej žiadala zmenu rozhodnutia tak, že výšku náhrady trov konania prizná v sume 176,71 eur. V sťažnosti argumentovala tým, že v priebehu konania si trovy uplatnila, o čom svedčí skutočnosť, že je bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Ďalej namietala, že vo výzve vyššej súdnej úradníčky nebola určená lehota, preto sankciu vo forme určenia náhrady trov v sume 0 eur považovala za nesprávnu a zmätočnú.

3. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol o sťažnosti sťažovateľky tak, že jej sťažnosť zamietol. V odôvodnení svojho napadnutého uznesenia sťažovateľke vytkol, že si trovy konania nevyčísliła, a odmietol jej argumentáciu. Zároveň dospel k záveru, že sťažovateľka namietala len určenie lehoty na vyčíslenie trov, preto jej sťažnosť vyhodnotil ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v sťažnosti namieta svojvoľnú a ústavne neakceptovateľnú úvahu okresného súdu, ktorá smeruje k záveru, že si trovy konania neuplatnila, nevyčísliła, a preto okresný súd zo súdneho spisu nemal preukázané žiadne trovy. Namieta, že okresnému súdu zaslala vyčíslenie a uplatnenie trov konania podaním 30. decembra 2022 (podaným na poštovú prepravu 2. januára 2023, pozn.), teda deň po tom, ako došlo k vydaniu uznesenia okresného súdu z 29. decembra 2022 vyššou súdnou úradníčkou, ktorá ju predtým písomne vyzvala na vyčíslenie náhrady trov konania listom z 30. novembra 2022, v ktorom však lehotu na vyčíslenie trov konania neurčila. Podľa názoru sťažovateľky mal okresný súd povinnosť priznať náhradu trov konania tak, ako to objektívne vyplývalo zo súdneho spisu. Okresný súd napriek uvedenému rozhodol tak, že určil výšku náhrady trov konania v sume 0 eur, čo je v rozpore s obsahom súdneho spisu, keďže v konaní bola zastúpená advokátom, ktorý podal odvolanie proti uzneseniu o prerušení konania a rovnako sa zúčastnil pojednávania vo veci samej. V odôvodnení svojho napadnutého uznesenia sa okresný súd zameral len na odôvodnenie skutočnosti, že nemal povinnosť vyzývať sťažovateľku na vyčíslenie trov konania, preto jej argumentáciu uvedenú v sťažnosti považoval za irelevantnú. Odôvodnenie napadnutého uznesenia tak podľa názoru sťažovateľky nemôže obstať z dôvodu jeho nesprávnosti, keďže nekorešponduje so skutkovými zisteniami súdu. Z uvedených dôvodov sťažovateľka

považuje napadnuté uznesenie za prejav svojvôle, ktorým okresný súd zasiahol do jej označených práv.

5. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 207/2023-14 z 26. apríla 2023 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

6. Následne ústavný súd 15. mája 2023 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej ústavnej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. V rovnaký deň písomne upovedomil zúčastnenú osobu, žalobcu v napadnutom konaní (ďalej len „zúčastnená osoba“), o jej práve vyjadriť sa k prijatej ústavnej sťažnosti.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Vyjadrenie okresného súdu sp. zn. Spr 178/23 z 24. mája 2023 bolo ústavnému súdu doručené 29. mája 2023 s dotknutým súdnym spisom. Okresný súd vo svojom vyjadrení v podstatnom poukázal najmä na bod 5 odôvodnenia uznesenia okresného súdu č. k. 16 C 198/2011-331 z 29. decembra 2022 a dôvody tam uvedené, ako aj na bod 10 odôvodnenia napadnutého uznesenia. Rovnako poukázal a odcitoval bod 39 nálezov ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 563/2020, v ktorom sa ústavný súd zaoberal zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“ v súvislosti so špecifikáciou uplatňovaných trov konania, a to najmä tých, ktoré zo spisu nevyplývajú, pretože súd prihliada len na údaje známe z konania a stranu konania na špecifikáciu trov, ktoré z obsahu spisu nevyplývajú, nevyzývajú. Zároveň vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

8. Zúčastnená osoba svoje právo vyjadriť sa k prijatej sťažnosti nevyužila v lehote stanovenej ústavným súdom ani neskôr.

III.3. Replika sťažovateľky:

9. Sťažovateľka sa k stanovisku okresného súdu vyjadrila podaním doručeným 30. júna 2023. V podstatnom uviedla, že argumentácia okresného súdu označeným nálezom ústavného súdu je nepriliehavá, pretože predmetná zásada sa týka tej množiny trov, ktoré zo spisu nevyplývajú, ale objektívne vznikli a sú viazané na špecifické údaje, o ktorých súd nemá vedomosť a neboli deklarované (cestovné výdaje a pod.). Sťažnosť sťažovateľky sa však týka trov, ktoré zo spisu jednoznačne vyplývajú, a ich výška sa dala objektívne zistiť.

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

12. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musia byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

13. Ústavný súd opakovane (z najnovšej judikatúry napr. II. ÚS 303/2017, II. ÚS 383/2017, II. ÚS 566/2018, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 178/2019) judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecných súdov o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdnictva.

14. Ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovaného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 494/2018, II. ÚS 566/2018).

15. Skutočnosť, že ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba výnimočne, ešte neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. Ústavný súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami

všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018), a tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010).

16. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Z týchto hľadísk preto posudzoval ústavný súd aj sťažovateľkou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu.

17. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nesprávnou aplikáciou právnych predpisov upravujúcich rozhodovanie o výške trov konania a nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia, v ktorom sa nevysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľky uplatnenými v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. V dôsledku arbitrárneho posúdenia výšky nároku na náhradu trov konania okresným súdom v rozpore s obsahom súdneho spisu malo zároveň dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej majetkového práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a identického práva podľa čl. 11 ods. 1 listiny.

18. Okresný súd v rámci svojho vyjadrenia k prijatej sťažnosti poukazoval na konkrétne body odôvodnenia rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky (bod 5) a napadnutého uznesenia okresného súdu (bod 10).

19. Ústavný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je dôvodná.

20. Z obsahu spisu vyplýva, že už samotné vyjadrenie k žalobe (č. 1. 19 súdneho spisu) a vyjadrenie k návrhu na pripustenie zmeny (č. 1. 21 súdneho spisu) bolo spísané všeobecným splnomocnencom sťažovateľky a k vyjadreniu bola pripojená aj plná moc (č. 1. 26 súdneho spisu). Zastupovanie sťažovateľky všeobecným splnomocnencom však okresný súd nepripustil. V napadnutom konaní si sťažovateľka následne zvolila právneho zástupcu advokáta (JUDr. Jána Vinarčíka), ktorý okresnému súdu 14. mája 2013 doručil plnú moc (č. 1. 105, 106 súdneho spisu). Z obsahu zápisnice o pojednávaní (č. 1. 178 a nasl. súdneho spisu) vyplýva, že koncipientka zvoleného advokáta sa zúčastnila pojednávania konaného 24. marca 2014. Okresný súd vzhľadom na súvisiace konanie uznesením zo 4. septembra 2014 prerušil napadnuté konanie. Proti uzneseniu o prerušení konania podal advokát sťažovateľky odvolanie (č. 1. 220 súdneho spisu). Súčasťou súdneho spisu v napadnutom konaní je aj plnomocenstvo udelené sťažovateľkou v prospech advokátky Mgr. et Mgr. Lívie Šouc Kostovej na zastupovanie v napadnutom konaní (č. 1. 272 súdneho spisu), ktorá po nahliadnutí do súdneho spisu doručila okresnému súdu dohodu o zániku plnomocenstva (č. 1. 277 súdneho spisu).

21. V napadnutom konaní došlo k spaťvzatiu návrhu žalobcom (č. 1. 290 súdneho spisu), na podklade čoho okresný súd uznesením napadnuté konanie zastavil a sťažovateľke priznal

náhradu trov konania v rozsahu 100 % (č. l. 295 súdneho spisu). V predmetnom uznesení vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania okresný súd uviedol, že v súlade s § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) priznal nárok sťažovateľke (bod 9 uznesenia).

22. Sťažovateľka sa na základe výzvy okresného súdu vyjadrila podaním doručeným 25. júla 2022 tak, že žiada okresný súd, aby zaviazal žalobcu nahradiť trovy právneho zastúpenia (č. l. 299 súdneho spisu). Odvolaním napadnutý výrok o náhrade trov konania bol krajským súdom potvrdený uznesením č. k. 16 Co 71/2022-318 z 26. októbra 2022 (č. l. 318, 319 súdneho spisu). Následne okresný súd prostredníctvom výzvy vyzval sťažovateľku na vyčíslenie trov konania (č. l. 329 súdneho spisu) bez uvedenia lehoty.

23. Okresný súd rozhodol o výške náhrady trov konania uznesením č. k. 16 C 198/2011-331 z 29. decembra 2022 tak, že výšku náhrady trov konania určil v sume 0 eur. V bode 5 odôvodnenia konštatoval, že zo súdneho spisu mal za preukázané, že sťažovateľka si trovy konania v jeho priebehu neuplatnila a súd nemal ani žiadne trovy konania sťažovateľky zo súdneho spisu za preukázané, preto rozhodol o výške náhrady trov konania tak, ako to je uvedené vo výroku (t. j. 0 eur, pozn.).

24. Súčasťou súdneho spisu je aj podanie sťažovateľky označené ako vyčíslenie trov konania doručené okresnému súdu 3. januára 2023, ktorým vyčíslila trovy konania za poskytovanie právnych služieb advokátom v celkovej sume 176,71 eur.

25. Ako z obsahu súdneho spisu vyplýva, sťažovateľka proti uzneseniu č. k. 16 C 198/2011-331 z 29. decembra 2022 podala sťažnosť, v ktorom namietala arbitrárnosť a zmatečnosť sťažnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu (č. l. 338, 339 súdneho spisu).

26. Okresný súd o sťažnosti sťažovateľky rozhodol napadnutým uznesením, ktorým sťažnosť sťažovateľky zamietol. V relevantnej časti odôvodnenia (bod 10, na ktorý odkazovalo aj vyjadrenie okresného súdu k prijatej sťažnosti, pozn.) uviedol, že nárok na náhradu trov konania sťažovateľke bol zo zákona priznaný, avšak sťažovateľka si nevyčíslila náhradu trov konania. Ďalej tiež konštatoval, že súd nemal povinnosť vyzvať sťažovateľku na vyčíslenie trov konania, a teda nie je ani určená žiadna zákonná lehota na ich vyčíslenie. V nadväznosti na to dodal, že je na procesnej aktivite strany sporu, aby predložila súdu všetky relevantné doklady, z ktorých vyplýva, aké trovy konania jej v zmysle § 251 CSP vznikli a v akej výške, keďže v opačnom prípade súd vychádza z obsahu súdneho spisu. Vychádzajúc z uvedeného, odmietol argumentáciu sťažovateľky ako irelevantnú, keďže v podanej sťažnosti sťažovateľka namietala len určenie lehoty na vyčíslenie trov konania. Preto jej sťažnosť vyhodnotil ako nedôvodnú.

27. Vychádzajúc z obsahu spisu, v ktorom sa nachádza plnomocenstvo udelené advokátovi na zastupovanie v napadnutom konaní, dôkaz o účasti koncipientky zvoleného advokáta

na pojednávaní konanom 24. marca 2014, odvolanie advokáta proti uzneseniu o prerušení konania a podanie sťažovateľky, v ktorom žiada okresný súd, aby zaviazal žalobcu nahradiť trovy právneho zastúpenia, možno bez ďalšieho konštatovať, že napadnuté uznesenie je ústavne neakceptovateľné.

28. Napadnuté uznesenie vôbec nereflektuje na obsah súdneho spisu, je založené na nepravdivých tvrdeniach, pretože z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľka bola zastúpená advokátom, po priznaní nároku na náhradu trov konania si náhradu trov právneho zastúpenia riadne uplatnila, hoci trovy právneho zastúpenia nevyčíslila. Okresný súd v danej situácii mal sťažovateľke priznať náhradu trov konania tak, ako to vyplývalo zo súdneho spisu. Zavádzajúco však tvrdil, že sťažovateľka si trovy neuplatnila. Na desiaty deň od doručenia výzvy (č. l. 330 súdneho spisu) vydal o uznesenie, v ktorom tvrdil, že sťažovateľka si trovy konania v jeho priebehu neuplatnila a súd nemal ani žiadne trovy konania sťažovateľky zo súdneho spisu za preukázané. Toto pochybenie okresného súdu nebolo napravené ani v sťažnostnom konaní, ktorého výsledkom bolo napadnuté uznesenie, ktoré klamlivo v rozpore s obsahom sťažnosti sťažovateľky (časovo nadväzovalo na jej vyčíslenie trov právneho zastúpenia v konaní, pozn.) konštatuje, že sťažovateľka brojí len proti určeniu lehoty na vyčíslenie trov konania, hoci sťažovateľka v sťažnosti výslovne uvádza, že z hľadiska právneho posúdenia je sťažnosťou napadnuté uznesenie potrebné považovať za arbitrárne a zmätočné (bod 3 sťažnosti sťažovateľky).

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. V dôsledku neposkytnutia súdnej ochrany zo strany okresného súdu v predpokladanej kvalite zároveň došlo aj k neústavnému zásahu do majetkovej sféry sťažovateľky napadnutým uznesením (ktorý rozhodoval o výške náhrady trov konania, pozn.), preto ústavný súd vyslovil aj porušenie hmotných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny (bod 1 výroku nálezu).

30. K obrane okresného súdu, ktorý poukazoval na závery uvedené v náleze ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 563/2020, v ktorej sa ústavný súd zaoberal zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“ v súvislosti s určovaním výšky náhrady trov konania, ústavný súd konštatuje, že okresný súd v rozpore so zmyslom citovanej pasáže nálezu dezinterpretuje jej obsah, pretože táto zásada sa uplatňuje mimo rámca trov, ktoré vyplývajú z obsahu spisu, teda takých trov, ktorých vyčíslenie je nevyhnutným predpokladom na ich priznanie. V posudzovanom prípade však išlo o priznanie riadne uplatnených trov právneho zastúpenia, ktoré nespochybniteľne bolo možné podľa obsahu súdneho spisu určiť a vyčíslit'. Preto argumentáciu okresného súdu ústavný súd považoval za nenáležitú, účelovú a nedopadajúcu na posudzovanú vec.

31. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu).

32. V ďalšom postupe je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V. Trovy konania

33. Ústavný súd, vychádzajúc z § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, priznal podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľke náhradu trov konania v sume 530,86 eur z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti) v hodnote po 208,67 eur vrátane dvoch režijných paušálov v hodnote po 12,52 eur. Uvedené sumy sa zvyšujú o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 %, keďže právny zástupca sťažovateľky je platiteľom tejto dane. Za úkon vyjadrenie k stanovisku okresného súdu doručené 30. júna 2023 ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahovalo žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by mu nebol známa, resp. nevyplývala zo samotného spisu.

34. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

35. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. augusta 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu